

Callie ja Marco kävivät eri kirkossa.
Voisivatko he olla hyviä ystäviä?

”Näytä sinä uskovista hyvää esimerkkiä”

(1. Tim. 4:12, ks. englanninkielinen kuningas
Jaakon raamatunkäännös).

”Haetaan lisää oksia!” Callie sanoi Marcolle.

Marco katsoi taivasta. ”Minun pitää mennä
kotiin. Aurinko on jo melkein laskenut.”

”Mutta linnake ei ole vielä valmis!” Callie sanoi.

”Olen pahoillani!” Marco huusi kiiruhtaessaan pois.

”Minun pitää ehtiä kotiin ennen sapattia!”

Callie huokaisi. Marcon kanssa ystävänsä ole-
missä oli hienoja asioita ja sitten oli vaikeita asioita. No,

enimmäkseen vain yksi vaikea asia. Heillä ei ollut kovin-
kaan paljon aikaa leikkiä yhdessä. He olivat kumpikin
kolmannella luokalla, mutta rinnakkaisluokilla. Heillä ei
ollut välituntia samaan aikaan. Sen lisäksi he kumpikin
viettivät lepopäivän perheensä kanssa. Marcon kirkossa
lepopäivä eli sapatti alkoi perjantai-iltana auringon las-
kiassa. Callien lepopäivä oli sunnuntai.

Entä mukavat asiat? Niitä oli paljon. Yksi oli se, ettei
Callien tarvinnut koskaan kantaa huolta siitä, että Marco
kiroilisi, yrittäisi saada hänet tekemään jotakin pahaa
tai katsomaan sellaista, mikä ei ollut hyvää. Marco ja

hänen perheensä kävivät toisessa
kirkossa, mutta he uskoivat moniin
samoihin asioihin kuin Callie. Kuten
lepopäivän pyhittämiseen, vaikka he
viettivätkin sitä eri päivänä.

Callie laittoi oksat sylistään maahan ja
meni sisään.

”Lähtikö Marco kotiin?” äiti kysyi.

”Joo”, Callie sanoi lysähtäen tuolille. ”Meillä on tuskin
koskaan aikaa leikkiä.”

”Ehkä te kaksi voitte olla yhdessä perjantaina. Silloin
on koulusta vapaata”, äiti sanoi.

”Joo”, Callie sanoi riemastuen. Hän laittaisi kaiken
kuntoon niin, että kun Marco tulisi, he voisivat heti jat-
kaa linnakkeensa rakentamista.

Koulussa myöhemmin sillä viikolla Callien opettaja
ilmoitti, että koko kolmas luokka katsoisi yhdessä erään
elokuvan.

”Jee!” Callie huudahti. Hän laittoi eväsrasiansa rep-
puun ja meni luokkien välissä olevaan yhteiseen tilaan.

Kaikki menivät lattialle istumaan, ja opettajat sammut-
tivat valot. Callie innostui, kun elokuva alkoi. Se kertoi
pojista, jotka rakensivat yhdessä linnaketta, aivan niin
kuin hän rakensi linnaketta Marcon kanssa! *Jos koskaan
saamme sitä valmiiksi*, hän mietti. Hän pudisti päätään
ja keskittyi jälleen elokuvaan.

Mutta kun elokuva jatkui, Callie huomasi, että jotkin
elokuvassa puhutuista sanoista eivät olleet kovinkaan
hyviä. Hän alkoi tuntea olonsa entistä epämukavam-
maksi. Hän ei tiennyt, mitä tehdä.

Juuri silloin hän tunsu napautuk-
sen olallaan. Se oli Marco! Hän oli
ryöminyt koko oppilasjoukon läpi
puhumaan Callielle.

”Callie, minusta meidän ei pitäisi kat-
sella tätä”, hän kuiskasi. ”Minusta tuntuu,
että meidän pitäisi mennä kysymään opettajilta,
voimmeko sen sijaan lukea.”

Callie huokaisi helpotuksesta. Tuntui hyvältä tietää,
että jostakusta muustakin oli tuntunut samalta kuin
hänestä. ”Joo. En minäkään pidä tästä elokuvasta.”

Hän ja Marco nousivat ylös ja hiipivät varpaillaan
luokkatoveriensä välistä, kunnes pääsivät opettajiensa
luo. Marco meni oman opettajansa luo, ja Callie meni
oman opettajansa luo. Callie kysyi, voisiko hän elokuvan
katsomisen sijaan lukea kirjaa, ja opettaja antoi luvan.

Kun Callie meni omaan luokkaansa lukemaan, hän näki
Marcon tekevän samaa. Marco vilkutti ja hymyili. Callie
hymyili takaisin. Se, että omistaa tosi ystävän, on vieläkin
parempaa kuin se, että saa linnakkeen valmiiksi. ●

Kirjoittaja asuu Virginiassa Yhdysvalloissa.

”Olen huomannut, että kaikissa
uskonnoissa on aitoa hyvyttä ihmisten
keskuudessa.”

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin
koorumista, ”Arki ikuinen”, *Liahona*, marraskuu
2017, s. 53.

LINNAKKEITA

ja ystäviä

Kasey Tross

Perustuu tositapahtumaan